

JULIETTA,
dcera
Musolinova

Poutavý román z našich dnů
Napsal J. Sokolovský

A — div divocí! Všemohoucí Juno zalekla se rozvzteklého svého Julieta a vyrávši se mu, přiskočila k dívce a ukázala prstem na dvéře.

„Zůstane, jak jsem rozhodla!“ vyjekla ustrašeně. „nemůžeme pro vás učiniti pranic. Bud’te zdráva a jděte s pánembohem —“

Manžel jí popadl za ramena a mrštil jí do koutu. Dívka, sledovavši celý výjev pohledem pohrdavým, pousmála se zlomyslně a pronesla:

„V takovéto uvítání jsem věru nedoufala, jen co jest pravda! Děkuji mnohokrát za všecko laskavost, právě mi prokázanou, ale s vámi, můj velice a naprosto cizí a nepřibuzný pane řediteli, hodlám přece jen promluvit ještě slovíčko, hahaha!“

A smích její ozval se rozpustile, zpupně a vítězně.

„Ještě něco?“ opáčil Dorini. „Vyvaliv úžasně oči, „nuže, co mi chcete říci?“

„Nepřišla jsem s prázdnyma rukama,“ odekla návštěvnice, „můj otec odevzdal mně listiny, které jasně dokazují, že mám dědičké nároky na jeho otcovský a mateřský podíl.“

Nebylo by mně na mysl přišlo, abych nároky tyto platňovala, ale po tomto roztomilém uvítání nezbyvá mně ovšem, než odevzdati záležitost chytrému advokátovi a zatopit pořádně laskavému panu strýčkovi a blahosklonné paní tetě.

Věděli jsme, že dědičství po mé babičce a dědovi páči se okrouhle na stotisíc lír. Kdo je shrábnul, na tom nezáleží, ale protože mimo vás, kavalírský pane strýčku, a přibuzenstva nikdo již nežije, zodpovíte se mně u soudu, kam se poděl vlastně podíl mého otce, respektivně můj!

Připravte se tedy, abyste měl záhy obnos i s úrokem pěkně pohromadě, neboť nařídím svému právnímu zástupci ihned, aby proti vám bezohledně zakročil a k mým nárokům mně dopomohl.“

Ohromení, které nyní ukvátilo eidohnou dvojici manželskou, bylo proti dřívějšímu dvojnásobné. Paní Sabina se vypjala jako Kleopatra jehla, tak hroznatě do dělky i strnulosti.

A pan ředitel státní věznice protáhnul do nekonečna vráscitotou tvář, ze které všecka krev zmizela.

„Jak pak by nezmizela?“ Měl dobrý tento muž, pokud se týkalo dědičství otcovského, poněkud zlé svědomí. Druhdy bylo mu soudem přikázáno, aby ve prospěch bratra svého uložil padesát tisíc, lír, pokud by bratr ten ovažován byl za zmizelého. Byl ustanoven správcem toho obnosu a měl úrok k úroku přiřázeni a účtovat.

Do té doby vzrostla jistina vskutku na více než devadesát tisíc — ale dobrý pan Dorini kapitol nikdy a nikdy neuložil a úroků nepřipočítával. Zeela prostě vpustil obnos pro bratra určený do své pokladny —

Jako hrzytnutí jedovatého hada do nahého lýtka zněl mu výrok

dívčí, že bude nucen jistinou touto hnouti a soudním dokázati, kterak hospodařil!

„Abyste si nemyslel, že vás chci podvéstí klamnými pohrůbkami,“ pokračovalo děvče s planoucí tváří. „tedy vám ukáži některé listiny, které mi otec odevzdal — druhé jsem z opatrnosti nechal u advokáta — a dle nich se přesvědčíte, že jsou mé nároky zcela oprávněny.“

A vyňdřil kožený váček, rozevřela jej a současně ustoupila opatrně ke dveřím. Pak ukázala dvě či tři listiny řediteli a rychle je uschovala.

Paní Sabina rozlítla se na novo, ale tentokrát zdržel její výbuch pan manžel velmi opatrně. Popadl ji zkrátka za hrdlo, zavlekl ji za stůl a mrštil jí na pohovku.

„Zaškrám tě jako štěně, opovázíš-li se,“ šipěl, „jedná se o záchranu stotisíc lír.“

Na to se vrátil k dívce a zvolal přívětivě:

„Teprv nyní jsem přesvědčen, že jste vskutku mou neteří. Prosim, přijměte křeslo — skoro se domnívám, že jsem vám dosud nenabídl místo u stolu. A pak — pohove si a popřejte mně minutu času, abych se dohovoryl se svou eho-“

„Prosím, prosím,“ smálo se děvče, pozoruje každé jeho hnutí a kladouc pravici na stehno ku kapse. Byl tam revolver — pro všechny případy.

„Je-li pravda, milá Sabino,“ odeklával ředitel tvrdě a významně. „odeběřeme se do salonku, a vy bychom se poradili, hehehe, a vy, milé dítě, nemějte za zlé — mhm, já jsem Američankou, zajistě uznáte, hehehe, že vůči cizincům nutno vystupovati zdrženlivě.“

„Zajistě!“ odpověděla dívka. „Pozorní sama, že jste měli do té chvíle za to, že hovoříte s nějakou podvodnicí — ale kdybyste mohl, drahý strýčku, nahlédnouti do mého srdce, divil byste se a byl byste mne vřelým srdečně.“

Paní tetě se nedivím — jest mně cizí jako já jí.“

A rychle přitiskla kapsník k očím, aby zastřela potutelný posměšek.

„Jen se tedy posad’te, Helenko,“ hovořil Dorini chlácholivě, „a poskytnete mi pět minut času. Milá Sabino! prosím tě — vstup se mnou do salonku. Chci s tebou promluvit.“

Poslední slova zněla tak úsečně, že vyzáběla jeho polovice poslušně vstala, neodvažuje se námitky. Ale k návštěvnicí letěl z jejího oka zničující blesk, na který dívka odpovídala posměšnou poklonou.

Sabina mohla při tom vyletěti z kůže a proto vyklouzla ze dveří rychleji, než se toho její pan manžel naděl.

Alé v salonku se Dorini nezastavil, nýbrž vedl svou ženu až do ložnice, kde byli úplně sami a kde jim nikdo naslouchati nemohl.

„A teď poslyš!“ šipěl ředitel, „svým vztekem pokazíš všecko do očí.“

„Mlé!“ okřikla ho zuřivě, „co ti třesí v mozku? Jakou směšnou komedii hraješ? Nabídněš cizímu děvčeti křeslo, zveš ji, aby usedla — myslíš snad, že jí v domě strpím, takovou žebračku, tučačku, koketu prodejnou —“

„Především tě žádám, abys držela jazyk za zuby. Dosud jsem tě nechal vladařiti a mlčet jsem, ale teď toho mám zrovna dost!“ říčel orni, „pro tvou povzteklou ožebračiti se nedám. Kdybys měla rozumu jen tolik, co ho má vyschlá štěnice, pochopila bys ihned, proč jsem natáhnul jemnější struny.“

„Máš snad chuť vyklopiti devadesát a několik tisíc lír do její zástěrky, he?“

„Ani do zástěrky, ani vyklopiti, ani devadesát tisíc, ale ty máš dle všeho podobnou choutku.“

„Já?“ zaslá signora. „Ano, ty! Svou nectnou tlamou ženeš ji k soudu, stará dračice hloupá.“

„Myslíš, že bys byl nucen platiti, kdyby žalovala?“

„Checheche! Tento proces by se rozhodnul v můj neprospěch nejdříve za šest neděl, kdyby měla holka jen poněkud slušného advokáta. Kdož ví, nebyl-li bych nucen kromě zaplacení kapitálu, úroků a útrat posaditi se ještě na několik neděl do chládku.“

Proto ti pravím, že učiníš nejlepší, necháš-li holku na pokoji. Spíše se jí zalichof a vyzvídej — pak se jí budeme moči snaže zbaviti.“

„Ne a ne!“ vybuchla Sabina, „nebyla bych pak ani velitelkou ve svém domě. Nestrpím nikoho vedle sebe — známš dobře.“

„Nečuj se směšnou! Holka nečiní žádných nároků. Proč by si u nás hrála na velitelku? Nesmím jí pustiti se zřetele a až bude upokojena a lichocením ukolébána, dovedu již nebezpečnou tuto dědičku odkliditi —“

A skočiv náhle ke dveřím, rozevřel je prudce, aby se přesvědčil, naslouchá-li kdo. Nespátřil však nikoho.

Maje sám povahu padoušskou, bál se ustavičně, že jest obklopen lotrovinou, před nímž chtěl utajiti svá bídácká tajemství.

„Ty’s přece vždy chytrější a obratnější než já, Sabinko milá,“ pokračoval, k ženě se vrátiv. „ale, vídš, v této záležitosti měla bys se řídití dle mne.“

Tato mladá Američanka jest nám svrchovaně nebezpečna. Stála by nás hrůzu peněz, kdybychom jí nevyhověli a nepřijali jí pod střechem jako svou milou neteř.“

Sabina se stále tvářila, jakoby se napila inkoustu a žluči. „Ukolébejme ji v ležebnost a jistotu, povolíme jí zdálivě ve všem a až nadejde vhodná chvíle, seberme jí pod záminkou nějakou listinu. Nebude-li třeba, tedy žádná násilnosti, neboť jsem nepřitelem všeho křiku, ale jemně a tiše postupujeme.“

A až budeme mít listiny, pak je vhodné do plamenu a toulku vystěhujeme na silnici, anebo — mhm — to se ostatně již nalezne, co a jak. Bud’ jí dokážeme podvod, anebo se jí zbavíme jinak, a by žádný kohout po ní nezakokhal.“

A Dorini mml si spokojeně ruce, jakoby se mu již všecek jeho zámeř vydařil.

Vyzáběla jeho polovice, dosud se třesouc vztekem, mlčela a přemítala. Mhouřala po očku na svého chotě, nedůvěrují mu. Patrně ze dědičství otcovského konecova jejím nitrem také zárlivost.

Teprv za drahnou chvíli se ozvala:

„Doznávám, že tentokrát mluvíš moudře. Inu — proč by také někdy slepé kuře nezavadilo o nějaké zruko?“

„Tak je to, Sabinko milá, hehehe,“ přizvukoval ředitel, „a podobná věc baví mne vždy velice. Proto tedy přijímeme Američanku pod svůj krov, nikoli však na dlouho. Budeme pracovati rychle, abychom jí naházeli písku do očí.“

„Ano. Nejděle čtyři neděle jí strpím. Za tu dobu deěj, abys se listin zmocnil a pak — běda jí! Dám jí vyhoditi z domu, anebo — kdož ví, co se ještě stane? Nemluvejme zatím o tom.“

„Tak, tak, žemško, hehehe! Ty’s přece jen chytra a rozumná —“

Dorini vztahoval po ní toužebně ruku, ale Sabina ji prudce odrazila.

„Nech toho!“ rozkřikla se, „přece vš, že nemám v lásce takové dotěrnosti.“

„Hehehe! Přijdu tedy k děvčeti a řeknu, že se mi podařilo promluvití tebe, abys potlačila svůj předsevdek proti ní —“

„Nač pak, hlupáku? Nechť jen uvěří, že ve mně nalezla dru-

Zádejte
Lail Borden
EAGLE
BRAND
CONDENSED
MILK
THE ORIGINAL

Po sedesát let úspěšná potrava nemluvnat. Dopíše si pro radu jak krmiti nemluvnata.
BORDEN'S CONDENSED MILK CO.
New York. Ouz.

hou matku, pak nabude k nám důvěry.“

„Dobrá! Jdi tedy a promluv s ní! Přijdu ihned za tebou.“

Sabina vracela se rychle do dveří. Satva se za ní dvéře zavřely, vyjasnila se tvář ředitelova.

„Tchuchu! Podařilo se! Devadesát tisíc zůstane mi v kapse a hezká holka k tomu! Oh! Proklatě hezkou jest tato Američanka a až ji budu mít v drápech, ani d’ěbel jí nepomůže. Vymutím si již projevy její nežnosti — jaký pak div? Mám ženu jako bičto a tam ta má všecko, nače se člověku srdce směje. Taková svěží kůstka — oho! Ta nepůjde na silnici. Sabino, nepůjde. Spíše potáhneš ty sama na smetiště, kam již dávno náležíš.“

Kdyby byla signora Sabina tušila, čím se zaměstnávala černá duše jejího manžela, nebyla by asi tak sladce špulila vyzábě své rty, když k mladé návštěvnicí se vracela.

Chváta k ní, vztahovala po ní svou náruč a šveholila líbezně: „Rozmilé dítě! Nemohu jinak, než tišekrát vás prositi za odpuštění. Hled’te! Jsem velice nedůvěřivou, neboť jsem byla již velmi často zklamána.“

Pochybovala jsem vskutku, že byste byla deeron mého ubohého svaka, ale pohled v listiny mne o tom přesvědčil. A značný podíl viny dlužno přidati na vrub mého muže — teprv nyní rozhovořil se o svém bratrovi a vyličoval mně svou i jeho mladost. Pohnu mně až k slzám.“

A vskutku také signora Doriniová začala cediti krokodýlí slzy. „Ale pojd’te, pojd’te již na mé srdce, rozmilá — eh — eh Helena vám říká, co? Oh! Má milá Helenko! Nesmíte se v nás zklamati. Nedopustím, aby se k vám Dorini zachoval tvrdě.“

V domě tomto naleznete bezpečený a příjemný útulek, tento dům stane se vaší otěnou. Jsme bezdětní, neboť bohu se nelíbilo, aby nás dítětem oblařil.

Budete tudíž vy sama našá jedinou milou deeronkou a prosím vás, Heleno, abyste nás za to také poněkud milovala a měla k nám důvěru.“

Znovu rozpjala hubenou svou náruč a líbezně se usmívala, přičemž vyhlížela jako ukazovatel různých cest na křižovatec.

Ale návštěvnice nespáchala nikterak do tohoto náručí roztouženého a zvolna ustupovala od stolu ke dveřím.

„Drahá tetičko,“ pravila při tom, tčší mne ohromně, že jste své smyšlené poněkud změnila, ale od chladného uvítání k důvěře a lásce jest přece jen poněkud jaleký krok a nedvíte se tudíž, že se ostýchám. Ostatně vám dokáži velmi záhy, že jste se ve mně klamala.“

„Cheete tedy býti naší deeron?“ „Chtěla bych.“

„Tedy již jste naší deeron a vítám vás jako takovou.“

„A já přijímám. Nároky mé jsou velmi skromny. Umím žiti v obmezování. Stačí mně komůrka k přespání. Prádla a šatstva mám s dostatek a také mně zbylo něco

peněz pro mé potřeby. Zaháletí rovněž se mi nechce a myslím, že ušetříte na mně službu za služku, protože jsem práci zvykla a neštím se jí.“

„Oh! Dobré ty dítě!“ zadekla-movala paní Sabina sladce, „doutám, že jsem se seznámila s tebou ve šťastné hodině. Budu jistě žehnati dnešnímu dni, který mně tě přivedl.“

„Doutám rovněž — — ale kde je pan strýček?“ tázala se dívka. „proč nepřichází?“

„Zde jest,“ odpověděla Sabina, ukazujíc na prah salonu, jehož dvéře se právě rozevíraly — dobrý strýček stál tam vskutku, usmívaje se a mhouraje po buj-ném poprsí mladé Američanky.

„Oh! Vzpomínal často svého zmizelého bratra a mluvil nadšeně o jeho deerii,“ dokládala Sabina.

„Má deeronku drahá!“ skuhral velitel státní trestnice, rozpínaje náruč, do které se děvče na strašný údiv paní tety ihned vrhlo.

„Strýčku!“ volalo srdečně, tak že Sabina vztekem sežloutla.

„Požehnám budiž tvůj vstup do mého domu, drahá deeronko!“ řečil Dorini s pathosem, tiskna dívku k sobě a mrkaje prude o čima, nebo mu v těle hrála každá žilka. „podívej se, Sabino, kterak se to dítě třese. Bude nutno popřáti mu oddech, aby se z dojmů vzpamatovalo.“

„Ano. Pojd’te, miláčku! Doveďte vás do světničky,“ lísala se paní teta pokrytecky „a až si odpočnete, vraťte se se sem k večeru. Bud’te jako doma, neostýchejte se v ničem. Mějte za to, že jste u svých rodičů.“

Světnička, do které babizna dívka vedla, byla vskutku jen komůrkou o jediném úzkém okénku, směřujícím na nádvoří trestnice. Dokud měla Doriniová dvě služby, přespávaly tam obě, nyní měla služka jediná komůrku ještě menší zrovna za kuchyní, kam se pan ředitel nemohl nepozorovaně dostatí — a vše paní Sabině nešlo.

„Zustavím vás o samotě, milé dítě“ šveholila Sabina, líbajíc neteř na čelo. „doutám, že budete za půl hodiny připravena k večeru.“

„Ano. Převléknou se jen, umyjí a učesám, tetičko, a pak se k vám vrátím. Nejráději bych vůbec od vás nechodila.“

„Tak, tak, jen jako doma!“ napolínala Sabina sladce a hrnula se ze dveří, aby se nalapala vzdu-

chu a dala průchod svému moecení potlačovanému vzteku.

Američanka dívala se za ní, pak popošla ke dveřím a dala se do smíchu, zastrkávajíc závorku.

„Vždyť ti rozumím, stará zmi-je!“ pronesla, „ale počkej jen! A tobě, strýčku, také rozumím, hahaha! Starý chlípíku! Dočkáš se úspěchu, že se ti při nich sporé štětiny zježí na hlavě!“

Tedy se mi to podařilo! Zahnízdila jsem se u těchto padouchů lakotných a pomohu tím ubohé Heleně, sobě i ote! Oh! Neoddávaj se zoufalosti. Giuseppe Musolino!

(Pokračování.)

Zdravotní mýdlo
mělo by býti v každé domácnosti. A tu vám doporučujeme Severovo léčebné kožní mýdlo (Severa's Medicated Skin Soap). Jest to mýdlo antisepticky čisté, zdravotní, koupelí dečka, dítek i dospělých, při vymývání hlavy, při holení a při udržování čistě, krásně, hebké pleti — nenajdete nic lepšího. Zkuste je. Zádejte v lékárnách Severovo Léčebné kožní mýdlo. Cena 25 centů. Kdyby snad je v lékárně neměli, objednejte si je přímo od W. F. Severa Co., Cedar Rapids, Iowa.

JOHN F. SCHAFER
kontraktor a stavitel
CLARKSON, NEBR.
Mohou vám dáti rozpočet na jakoukoliv stavbu a zaručí je práce bude k vaší spokojenosti.

jest plnokrevný a registrovaný hřebec, plemen „Shire“ ve stáří 8 roků, váhy 1860. Pochází z velmi dobrého plemene a jest to nejlepší hřebec v tomto okolí.

Státi bude pouze doma u majitele, v severozápadní části města. Podmínky: \$1500, za hřebě když se má k životu. Nejlepší pozornost bude všemu věnována, avšak majitel hřebce nebude zodpovědným předhodil se nějaké nestěstí. V případě, že by byla kobyla přestěhovaná z okresu aneb prodaná peníze se musejí ihned splatiti. (16

John Novotný majitel
Clarkson, Nebraska

Vojt. Svoboda
— majitel uměleckého —
pomníkoveho
..závodu..
v CLARKSON, - NEBR
Mám ten největší sklad pomníků na ruce západně od Omahy. — Proč byste platili od 20 do 25 procent komiřn, když můžete koupiti přímo od vyrobitele.

PALDA'S CIGAR CLIPPING
kuřlavý tabák,
nejlepší toho druhu. — Na prodej je ve všech českých a jiných obchodech po Nebrasce, Jižní Dakotě, Iowě a též i v jiných státech. — ZKUSTE JEJ! — Vyráběn jest českou firmou. Též vyrábíme všeho druhu doutníky.
GREAT CENTRAL TOBACCO WORKS,
Jos. Buriánek, majitel. Nad 219-221-223 3rd Ave West
CEDAR RAPIDS, - IOWA.

SOROL
Zhotoven dle předpisu, zanechaného moudrými starými mistry, osvědčil se

SOROL
podivuhodně úspěšným proti žaludečním křečím a zácpě, boleni v krku, zásluše, bolesti hlavy, nechuť k jídlu, nachlazení hlavy, ač. atd.
Vyráběn u toče společenství, jez vyrábí proslavený „Pain Expeller“, staré spolehlivé mazání.
Prozíravý člověk chorá stále po ruce láher každého z ohon, 25c. a 50c. ve všech lékárnách, neb u F. Ad. Richter & Co. 74—80 Washington St., New York.

PIANA
a
Samohrací
piana.
Přijďte do mého obchodu!
Přijďte nyní!
Ušetříme vám od \$50 do \$100 na koupi pě piana.
Dovolte nám to dokázati.

FRANK HAMPL
Howells,
Nebraska